

ילדי הצדיק

ושמחת בחגך והיית אך שמח

בעין העדשה

ושמחת בחגך

מדברי קדשו של מורינו הרב שליט"א

"ושמחת בחגך" - יש מצוה לשיר ולרקוד, עכשו יש הזדמנות לשיר, בן אדם יש לו הזדמנות לרקוד שש שעות, לרקוד ו'שמחת בחגך' - להרגיש את השמחה ברקודים, את השמחה בה'.

הרוב עומדים ליד המנג'ים, עומדים ומסתפקים על הרקודים, והחכמים הם רוקדים. זה מה שהרמב"ם אומר: (לשון הרמב"ם: יד החזקה הלכות לולב פרק ח' - ט"ו) "השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובהאבת האל שצוה בהן עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו שנאמר: תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב, וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה. ועל זה הזהיר שלמה ואמר: אל תתהדר לפני מלך, וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה, וכן דוד מלך ישראל אמר ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני, ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה', שנאמר: והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'." שמלבד שראוי ליפרע ממונו שהוא לא רוקד, מזה באים לו כל העונשים כל השנה, וכל הצרות. וכל המגיס דעתו והחולק כבוד לעצמו, לא מתאים לו לרקוד, הוא איש חשוב - הישינער איד'.

אומר הרמב"ם: וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו, הוא חושב שהוא חכם ונבון, מה הוא צריך לרקוד כאלו רוקדים!?

ר' לוי צחק תמיד הנה מספר שחתונות היו עד אור הבקר, היו רוקדים עד אור הבקר. אוקלים אינה חתיכת דג מלוח, אינה חתיכה וכזית חלה, זה הנה כל החתונה, ורוקדים עד אור הבקר. ר' הירש ליב גם ספר לנו שפכה הנה.

תרקד, תשיר, תראה שהכל ימתק, תצא מכל הבעיות שלך, תצא מכל השאלות שלך, וזה יביא לך את כל הישועות. המושך בעמוד 6.

ילדי הצדיק בליל הושענא רבא – תשפ"ב

דבר המשגיח

ילדים צדיקים ומתוקים שלום וברכה!

חג הסוכות קרב ובא החג שעוטף אותנו במצוות מבפנים ומבחוץ, הסכה עוטפת אותנו מבחוץ והשמחה יוצאת מתוך לבנו פנימה. חג הסוכות מכנה זמן שמחתנו, אם בכל חג מצוים אנו לשמח אזי בחג הסוכות יש צווי מיוחד, מדוע?

מפני שחג הסוכות מגיע אחרי חודש אלול, ראש השנה ויום הכפורים הקמים בהם נקינו את לבנו וישרנו אותו מכל קמט...

דוד המלך ע"ה אומר "ולישרי לב שמחה", מי שלבו דן נקי וישר זוכה לשמחה, לכן בחג הסוכות מצוה גדולה לשמוח – "והיית אך שמח" כמויבן שמחה של מצוה וקדשה ולא חס ושלום של הוללות והפקרות.

בברכת שבת שלום
אין א גוט יום טוב.

תקציר: בית האשה הוכן כראוי לשהיית האפיפיור, ועל דיירי בית הוטל איסור לעזוב את ביתם.

בודדים נשאו משפחת כץ בביתם, כשמסביבם ובביתם נמצאים אנשים שונים המתכננים את בואם של באי הועידה, ובעת ובעונה אחת משמשים מקור לסקרנותם של כל אלה אשר נמצאו לרגלי תפקידם בסביבה זו.

האורחים התחילו לבוא בהמוניהם בעיר. ובקוצר רוח חיכו לבוא היום המיוחל, בו יודיע האפיפיור על מטרת כינוס זה וכן יברר את כל הספיקות והקושיות שנבעו מהתנהגותו הכוללת מסביב לוועידה זו.

רק כשבוע ימים נשארו עד יום הרביעי, היום המיועד להופעתו של האפיפיור בפני כל המוזמנים רמי המעלה. ההכנות הקדחתניות הגיעו לשיאן ואחרי עבור ארבעה ימים, נשלמו כל ההכנות והכל היה מוכן בהתאם לתכנית אשר הותוותה על ידי האפיפיור בעצמו. עם גמר כל העבודות וההכנות הודיעו לו על כך, והוא יצא לדרך לכנס, כשכל שופרות התעמולה שמסביבו מריעים ומודיעים על בואו.

ביום שלישי, יום לפני הופעתו, הגיע האפיפיור לעיר, ומיד עשה דרכו לביתו המיועד, מקום שם גם נמצאו, בחדר מיוחד שהוקצה להם, ר' שלמה ואשתו חנה, אשר נשארו בביתם במשך כל הזמן.

מיד עם בואו התעניין באם נמצאים היהודים בביתם, אך לא בקש לראותם ולהיפגש איתם, רק צווה לבלי להרשות להם לצאת מחדרם.

בלילה ההוא, לפני היום המיועד בו צריך האפיפיור להופיע ולשאת את דברו, לא עצמו ר' שלמה ואשתו את עיניהם. בלב שבור ורצוף הפילו תחינתם לפני בוראם שיצילם מהסכנה המרחפת עליהם, וכי הפח שנלכדה לרשתם יופל בו הכורה בעצמו. בצר להם, שמו בטחונם בה' אשר בודאי לא יעזבם, ובמיוחד בזכותו של אותו צדיק, הב"ח, אשר גם הוא נמצא כעת בצרה.

למחרת, בשעות הצהריים, יצא האפיפיור מחדרו כשמסביבו חשמנים וקרדינלים, ופלוגה מיוחדת, מלווים בכלי זמר שונים, מבשרת את דבר בואו לבמה המיוחדת אשר הותקנה ברוב פאר והדר להופעתו. בצעדים איטיים התקדם האפיפיור לעבר הבמה, כשעיני רבבות מלווים אותו במבטיהם אחרי כל תנועותיו. מדי הגיעו לראש הבמה, התיישב על כורסת הזהב שסודרה במיוחד עבורו, כששני מקומות פנויים מימינו ומשמאלו.

פתאום עמד מלא קומתו ובקולו הרועם שאל: **"האם נמצאת כאן האשה היהודית, בעלת האנסניה שלי?"**

"כן!" - ענו מלווי אשר כבר דאגו מקודם לנוכחותה. **"תבוא נא אשה זו לכאן מיד!"** פקד האפיפיור.

בצעדים כושלים, כשכמעט כרעה תחתיה מרוב פחד, עלתה אל הבמה ונעמדה, לפי פקודתו מול פניו. כמו כן עלה גם בעלה ר' שלמה אחריה ונעמד לידה.

"יבוא נא מיד גם הרב היהודי מעיר קראקא לכאן!" פקד בקול רועם.

בצעדים מהירים ובטוחים עלה גם הב"ח על מדרגות הבמה כשאינו מוריד את עיניו מהאפיפיור העומד למעלה ומסתכל ישר בפניו.

כשבבר עמד על המדרגה האחרונה - ניגש בריצה קלה לאפיפיור ואמר לו בקול רם: **"אמור נא מה שיש לך להגיד. אל תתמהמה!"** נבהל ומשתומם עמד האפיפיור, אחרי שמעו את הדברים שיצאו מפי הב"ח, מבלי שיוכל להוציא הגה מפיו.

כשעיני כל הנוכחים מכוונים כלפיו, לשמוע מה בפיו, נשאר נכלם ונבוש מבלי שיוכל להיזכר מה שהיה בפיו לספר בפני כל דבריו הקצרים של הב"ח השכיחו ממנו את כל מה שידע ורצה להגיד.

כאיש מבוהל התחיל להסתובב בצעדים נחפזים על פני הבמה, בהכותו את ידיו על ראשו, כאילו רוצה להזכיר את עצמו אי אלו דברים. לרגעים קטנים שכח מכל הנוכחים אשר לא גרעו עיניהם ממנו, וכאיש שיכור התנועע והסתובב כאילו יצא מדעתו.

ההמון הגדול, בתוכם כל המושלים והחשמנים הכי חשובים שבמדינותיהם, עמד כמאובן מבלי לדעת מה קרה עם מורם ורבים, ולשם מה כינס את כולם בצורה כה דחופה וחשובה, ואשר פתאום לא פתח את פיו להשמיע מה שבלבו. נכלמים ומבוישים עמדו במקומם, בראותם את התנהגותו המוזרה והבלתי מובנת, אשר כה יאה לאחד הריקים.

שעה ארוכה הסתובב על הבמה בלי הרף, כשידיו מכות על מצחו עד זוב דם, בנסותו להיזכר לפחות משהו על מטרת הופעתו. ר' שלמה ואשתו, נשארו כל הזמן על עמדם, בראותם במו עיניהם את הפלא הגדול אשר נתגלה לפנייהם בכח קדושתו של הב"ח, העומד גם כן לידיהם ומסתכל בראיה בטוחה על התנהגותו של האפיפיור.

מראה זה ארך כשלוש שעות, ללא שינוי כלשהוא. בראות המקורבים ביותר את כל המתרחש, הסיקו אחרי התייעצות קצרה ודחופה, כי אך לחינם הובאו לכאן, ורק לצון חמד לו האפיפיור לעשות מכל אלה שהזמינם.

כלימתם ורגזנותם גדלה מרגע לרגע עד כי לא יכלו שאת. אחרי עבור שלש שעות התכנסו בו במקום החשמנים והקרדינלים הכי גבוהים שנכחו במקום והחליטו כי מעשיו של האפיפיור המיטו עליהם בזיון וחרפה בל יתואר וכי לא יוכלו לוותר על כבודם לרגל יהירותו הבלתי מובנת.

משלחת קטנה, שהיתה מורכבת מחמשה איש, עלתה מיד על הבמה, וניגשה לאפיפיור לשמוע מה בפיו על כל ההתרחשות המוזרה הזו. בעינים מלאי תמהון הסתכל האפיפיור בפניהם מבלי שיוציא הגה מפיו. בו במקום החליטו אשר אין זה אלא שיצא מדעתו, וכי עליו לתת את הדין על כך.

ברוב חרפה לקחוהו תחת זרועם והורידוהו מהבמה, ברצותם לקחת ממנו את נקמתם בו במקום, אך כמה מהמכובדים שהיו במקום מנעו זאת מהם, בהטעימם כי לחרפה גדולה יחשב להם לרצוח במו ידיהם את מנהיגם לעיני כל.

אחרי שהביאוהו חזרה לביתו, התכנסו שוב ראשי החשמנים והתיעצו בדבר עתידו וגורלו. פה אחד החליטו כי אין לעבור בשתיקה על מעשהו וכי גורלו ייחרץ מיד.

בעגלה מיוחדת הכניסו את האפיפיור והוליכוהו מחוץ לעיר, מקום שם דנוהו למות, על כל מה שעולל להם.

כפושע מועד המיתוהו בו במקום מבלי שיותן לו רשות להתגונן.

סוף.

לקט לכבוד חג הסוכות

'אהבה' זה בחינת ימין בחינת 'חבוק' יד ימין' בחינת 'סוכה'.

(שיחות הר"ן - פ"ז)

אכילה שתיה ומלבושים

ליבו ל'חמו ב'לחמי ו'שתו ראשי תבות לולב; "ביין" עם האותיות גימטריא ראשי תבות של א'תרוג ה'דס ע'רבה "מסכתי" בחינת סוכות. **על ידי מצות נטילת ארבעה מינים ועל ידי סוכה אדם זוכה לאכילה ושתיה ומלבושים, וגם לחיות הנשמה;**

על ידי סוכה זוכה למלבושים, בחינת "בשומי ענן לבושו". על ידי ערבי נחל זוכה לשתיה, על ידי הדס זוכה לחיות הנשמה ועל ידי לולב ואתרוג זוכה לאכילה, כי יש בהם פרי, שהם מיני מאכל:

(ספר המידות - אכילה ח"ב)

ב'חג הסוכות תקי"ע, אָז אָמר מענן הָאֲתָרוֹג. שְׁלֹפֵי בְּחִינַת הַיָּמִים נוֹרָאִים רָאוּ שֶׁיְהִיָּה לָנוּ אֲתָרוֹג נָאָה כְּמוֹבָא לְעִיל וּבְאֻתָּה הַשָּׁנָה לֹא הָיוּ מְצוּיִים אֲתָרוּגִים. וְהָיָה הָעוֹלָם סְבוּרִים שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם אֲתָרוּגִים כָּלֵל. וְלֹא הָיָה שׁוּם אֲתָרוֹג בְּמִדְיָנָה עַד עָרַב סָכוֹת שֶׁעָשָׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נְסִים וְסִבָּב סָבוֹת בְּדָרְדָר נֶס שֶׁבָּאוּ אֲתָרוּגִים לְקַצֵּת עֲגֵרוֹת. וְהָיוּ נוֹתְנִים אָז מִמּוֹן הַרְבֵּה בְּעַד אֲתָרוֹג, בְּקַצֵּת קֵהֳלוֹת נִתְּנוּ חֲמִשִּׁים אֲדָמִים וְיֹתֵר בְּעַד אֲתָרוֹג אֶחָד.

וְגַם לְקַהֲלַת בְּרֵאסֵלָב בָּא אֲתָרוֹג מִהַדָּר מְאֹד לִיד רַבְּנֵי, זְכַר צְדִיק לְבִרְכָּה. וְהָיָה שֶׁמֶחָה גְדוֹלָה מְאֹד לְרַבְּנוּ זְכָרוֹנוּ לְבִרְכָּה, וְאָמַר לְהַבִּיא לּוֹ כְּלֵי זָמַר מִגְדָּל הַשְּׂמֻחָה. וְשִׁלְשָׁה יָמִים רְצוּפִים הָיָה לוֹ חֵיוֹת גְּדוֹל מִן הָאֲתָרוֹג. וְהָיָה בְּרִיא כָּל אוֹתָן הַשְּׁלִשָּׁה יָמִים וְלֹא הָיָה מְרֻגֵשׁ כָּלֵל הַחֹלְאָת הַקְּשָׁה שֶׁהָיָה לוֹ מִגְדָּל הַשְּׂמֻחָה שֶׁהָיָה לוֹ מִן הָאֲתָרוֹג.

וְגַם אַחַר סָכוֹת סֵפֶר הַרְבֵּה מִן הָאֲתָרוֹג וְאָמַר שֶׁאֵין אֲנִי יוֹדְעִים כָּלֵל גְּדָל יְקִרְת מַעֲלַת מְצוֹת אֲתָרוֹג. וְהָרִי אֲנִי רוֹאִין שֶׁיִּשְׂרָאֵל מִפְּאָרִים מִמּוֹן הַרְבֵּה בְּשִׁבִיל מְצוּהָ זֹ, יוֹתֵר מֵעַל שְׂאֵר מְצוּוֹת וּבּוֹדָאֵי לֹא עַל חֲנֻם הוּא. מִסְתַּמָּא מְצוּהָ זֹ הִיא יְקָרָה מְאֹד מְאֹד אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעַר רַק שְׂאֵין אֲנִי יוֹדְעִין גְּדָל מַעֲלָתָה. אֲפָשָׁר אִם הָיוּ יוֹדְעִין גְּדָל מַעֲלַת מְצוּהָ זֹ הָיוּ עוֹשִׂים מִה שֶׁהָיוּ עוֹשִׂים בְּשִׁבִיל מְצוּהָ זֹ כִּי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשַׁת הַסְּמִיךְ וְקְשָׁה לְהַטְעוֹתָם. וּבּוֹדָאֵי כְּשֶׁהֵם מִפְּאָרִים מִמּוֹן הַרְבֵּה בְּשִׁבִיל מְצוּהָ זֹ לֹא לְחֲנֻם הוּא. וְעוֹד הָאָרֶץ בְּסִפּוּר זֶה וְהַפְּלִיג מְאֹד בְּמַעֲלַת מְצוֹת אֲתָרוֹג:

(שיחות הר"ן - אות קכ"ה)

טהרת הלב

על ידי מצות סוכה זוכין לטהרת הלב, ועל ידי זה זוכין לפרש שיחתו היטב לפני השם יתברך כראוי, לדבר בכל פעם דבורים חדשים שהם בחינת רוח הקדש.

התגלות הצדיק

סוכה היא סגולה לבנים ומצללת מריב ומחלוקות, ונדחה השקר ומתגבר האמת, ונתגלה הרבי האמת שבדור, ועל ידי זה הכל יחזרו לשם יתברך אפלו אומות העולם לעבדו שכם אחד.

תפלה בכח וארץ ישראל ומצות סוכה הם בחינה אחת ותלויים זה בזה.

על ידי שנכנסין בסוכה נעשים בעצמם בבחינת התורה, כי מבחינת סוכה יוצאת כל התורה.

בעולם.

גלות אלוקות

על ידי מצות נטילת לולב ומיניו, זוכה לגלות הדעת הקדוש לידע שמלא כל הארץ כבודו ולגלות אלוקותו יתברך בכל מקום, אפלו בכל לשונות הגויים, ולהכירו יתברך ולהתקרב אליו אפלו בכל המדרגות התחתונות, ולקשר הדעת הקדוש לתוך הלב שיהיה לבו ברשותו, ולאהב את עצמו עם השם יתברך באהבה, ולבוא לאור האהבה שבדעת שהוא אור הגנוז, ויתגלו הצדיקים והתורה הגנוזה. ועל ידי זה יתרבה שלום רב בעולם.

הדור האתרוג נמשך מהצדיק האמת שהוא הראש בית של כל העולם כולו. על כן על ידי אתרוג נאה ומהודר זוכין להתקרב אליו ולהכלל בו, ועל ידי זה נפתחין עינינו וכו' [עין צדיק]. וכן להפך, על ידי התקרבות לצדיקי אמת זוכין לאתרוג מהודר ולקיים מצות אתרוג, היקרה וחשובה מאד, בשלמות.

(לקוטי עצות - סוכות)

קדושת ראש השנה

ובפרט כל קדושת הזמנים של החודש תשרי כגון קדושת יו"כ סוכות וכל קדושת המצוות הנוהגות בהם עד אחר שמיני עצרת בוודאי הכל כלול גם בקדושת ר"ה, וכמובן בזוה"ק ובכוונת האריז"ל כי כל התקונים הנעשים מר"ה עד אחר שמיני עצרת כולם קשורים ומשולבים זה בזה.

(ירח האיתנים - הקדמה)

סוכה וצופה

וְזֶה בְּחִינַת סִכָּה לְשׁוֹן סוּכָה וְצוּפָה עַל הַנְּאֻמֵּי אֶרֶץ לְהַמְשִׁיכֵם לִישִׁיבְתוֹ הַקְּדוּשָׁה בְּבַחֲבִינַת עֵינֵי בְּנֵי אֶרֶץ לְשִׁבְתָּ עִמָּדִי.

(לקוטי הלכות חו"מ - הלכות נזיקין הלכה ה')

ספור לחג – כוחה של מסירות נפש

האצילים ושירי המלוכה, ואשר על כן גמר אומר, לתפור מדים אחידים לכל צוות המשרתים אשר בטירתו למען אשר יותירו רושם נכבד על האורחים הרבים אשר ישתתפו בחגיגתו.

"הנני כמו תמיד לשרות אדוני!" - השבתי לפרץ.

אולם הוא לא הסתפק בכך. "הפעם" - המשיך ואמר – "חפץ אני להטיל עליך משימה נוספת! אתה תיסע גם ללייפציג אל היריד הגדול ותרכוש שם את הבדים הנדרשים לתפירת המדים; מכיון שמדובר במשימה כה רצינית וחשובה אינני יכול לסמוך על אף אחד ממשרתך, וחפץ אני כי דווקא אתה

בעצמך במומחיותך הגדולה תבחר את הבד הנכון אשר יתאים למטרה הן באיכותו והן במראהו!"

ברירה כמובן לא היתה לי, ובעל כורחי נענית לדרישה. מיד הוציא הפרץ מאוצרותיו ומסר לי ארגז מלא שקלי כסף, אשר עליו יחדו למנן שלוש מאות רובלים - סכום עתק; העמיד לרשותי עגלה מעולה רתומה לצמד סוסים אבירים ועגלון מומחה ומיומן ושגרני לייפציגה, אל היריד.

באמצע הדרך, עת חלפנו בלב אחת הערים ניגלה לעיני מחזה מחריד ומזעזע. מולנו ממש, על הכביש הראשי, התקדמה ובאה מרכבה מהודרת אשר ניכר היה כי שייכת היא לאחד היפריצים! המרכבה נסעה

במהירות, כשמאחוריה נשרך יהודי חיזור וצנום הכבול אליה. לא הססתי אף רגע, זינקתי ממקומי אל דוכנו של עגלוני,

ובקול מצווה הוריתי לו להפנות את עגלתו ולהציבה לרוחב הכביש, באופן שתחסום את דרכה של המרכבה הבאה ממול. העגלון רעד מאימה ולא ההין לעשות את הדבר, ביודעו כי עם אחד מאצילי הארץ הוא מסתבך בכך. אולם אני אשר משולח הייתי ממראה עיני הטלתיו באחת הצידה, תפסתי את מושכות הסוסים בידי ועשיתי בעצמי את התפנית אשר סירב הוא לעשותה.

עוד רגע וסוסי המרכבה שממול צנפו על רגליהם האחוריות ונבלמו בבת ראש, בתוך כפסע בינים לבין התנגשות עזה בעגלתי. משחלפו רגעי ההלם הראשונים נפתחה דלת המרכבה שממול, מתוכה ירד פרץ הדור בלבושו אשר חזותו הוכיחה עליו כי רם ונישא הוא, והתפרץ בחמת זעם לעבר עגלתי. איברא, זעמי על אשר ראו עיני לא היה מועט משלו, יצאתי לקראתו דרוך לקרב והתרסתי בפניו בקול מזרה אימה: **"מדוע מעולל אתה כה ליהודי המסכן הלוז!"**

הפרץ, אשר נרתע מתקיפותי ומרוח הקרב שנוססה בקרבי, עבר ממתקפה למגננה והחל להסביר לי בקול רועד קימעה, כי היהודי הלוז איחר את תשלום דמי החכירה שהוא חב לו לפיכך דן אותו למיתה, וזו המיתה אשר ברר לו. **"כמה הוא חייב לך?" - שאלתי את הפרץ. "שלוש מאות רובל!" - השיב.**

כחרף עין הרמתי מתוך העגלה את ארגז המעות שהיה ברשותי, מסרתיו לפרץ והוריתי לו למנותן. לאחר שנוכח כי הסכום מדוייק לשיעור חובו, ניאות לשחרר את היהודי והניח לו את חייו לשלל. נטלתי את היהודי - אשר היה חצי חי וחצי מת - על עגלתי.

הביאותיו בחזרה אל ביתו ומסרתיו לטיפולם של בני משפחתו, אשר לא ידעו כיצד ובמה להודות לי על שהחזרתי להם חי את אביהם.

אחרי הדברים האלה, ירדתי מעל העגלה והוריתי לעגלון לשוב על עקבותיו, לחזור אל הפרץ אשר שלחני ולספר לו את כל אשר ראו עיני. ואילו אני בעצמי - אשר ידעתי כי בשובי הביתה מעמיד אני את חיי בסכנה - יצאתי לי לנוע ולנוד

בישובי הסביבה עד שוב חמת הפרץ ממני.

חלפו שבועות מספר, ואנכי ידעתי כי המצב הנוכחי איננו תכלית. שכן בראות הפרץ כי בושש אני לשוב, עלול הוא לשפוך את חמתו על בני ביתי אשר נותרו בעיר, ולקחת מהם את נקמתו ממני. לא נותרה בפני אפוא כל ברירה, כי אם לשים את נפשי בכפי וללכת ולשוב אל עירי - אולי יאות הפרץ להתפייס עמדי ואולי ישא פני!

כבר למחרת שובי העירה נודע הדבר לפרץ, והוא שיגר את משרתו להזמיני אליו. בעומדי עדיין חצר הטירה, הבחנתי בו בהיותו ניצב בפתח ארמונו כשוכן בידו מוכן ומזומן לירות בי. ואולם, נס שמתים התרחש על שכן הספקתי עוד להטיל את עצמי למרגלותיו בטרם הגיע הכדור ופגע בראשי. תפסתי ברגלי הפרץ וקראתי אליו בקול בוכים מנהמת לבי:

יום היולתו של קדוש ישראל, הרבי רבי אלימלך מליזנסק - יום כינוס ואסיפה היה, להמונים המונים מבית ישראל, אשר נתכנסו ובאו להסתופף בצל זיוו, הודו והדרו, אשר נותר תלוי ועומד בחללה של ליזנסק עירו, וסביב ל"אוהל" מנוחותו, עד כי יבוא שילה.

ביום ההוא, לאחר שהשתטחו על הציון הקרוש בתפילות ובתחנונים, לעורר רחמי שמים על הכלל ועל הפרט, על גלות השכינה ועל גלות ישראל, מתאספים היו דולי הדור, צדיקיו וגאוניו - תלמידיו ותלמידי תלמידיו של בעל ההילולא עורכים סעודות מצוה ומתוועדים לכבוד היום ולכבוד הצדיק.

באותן שעות, נוהרים היו כל בעלי צרה ומצוק, אשר הגיעו ליזנסקה לשפוך צקון לחש על הציון הקדוש, ושוטחים את מצוקות לבבם לפני הצדיקים, העורכים את שולחנותיהם הטהורים בנו האי הילולא, ומחלים את פניהם, להתפלל אף הם עליהם ולהעתיר בעדם; כדי שתצטרף זכות הצדיקים אשר בעולם הזה, עם זכות הצדיק אשר בעולם העליון, ובכוחם תובקע הדרך אל שערי הרחמים והישועות.

באחת מאותן אסיפות, מסבים היו יחדו, בניו של קדוש העליון, הרבי רבי מנחם מנדל מרימנוב, - הלא הם, הצדיק הקדוש, רבי נתן לייב מרימנוב. והצדיק הקדוש, רבי יעקב ישראל, אבדק"ק בילקאמין - ועורכים אף הם סעודת מצוה לכבודו של יום. למרות סירובם של שני הבנים להמשיך את נשיאות אביהם

הקדוש ולנהוג באדמורות, לא נמנעו בפעם היחידה הזאת בשנה מערוך את שולחנם המשותף לכבוד היולת הרבי רבי אלימלך, רבו של אביהם.

באחת השנים, בעיצומה של אותה סעודה התפרצה פנימה יהודיה מרת לבב ובקול בכי ויללה תינתה את צרתה כי חשוכת בנים היא זה למעלה מעשר שנים, ודרשה משני האחים הקדושים כי יבטיחו לה להיפקד בזרעא חייא וקיימא עוד באותה שנה.

האזינו הצדיקים בכובד ראש לבקשתה, אף ניאותו להאציל לה מברכתם, אולם 'להבטיח' לה כפי דרישתה, לא מצאו און בנפשם.

כיון שראתה אותם עומדים בסירובם, נענתה וקראה במר לבה: **"אם אין הצדיקים מוכנים להבטיח לי ישועה, כי אז אפנה אל 'יודקה החייט', ואושע על ידי ברכתיו וסגולותיו!"** - - -

המה שמעו כן תמהו. החלו הצדיקים מביטים איש אל עבר אחיו בהשתוממות, משכו בכתפיהם בתמיהה ולא ירדו לסוף אותה שמועה:

מיהו זה ואיזה הוא אותו חייט אשר בכוח ברכתיו וסגולותיו מאימת הלזו עליהם!?

ומכיון שבימים ההם לא היה עדיין העולם הפקר לחלוטין, ועיניהם של עיני העדה פקוחות היו לבדוק ולחקור אחרי מעניקי סגולות ומבטיחי ישועות אשר מקורותיהם לא נודעו כנאמנים על טהרת הקודש - החליטו שני האחים להתחקות על עקבותיו של אותו 'יודקה החייט', ולתהות על קנקנו.

עודם מתדברים ביניהם - והנה 'יודקה החייט' לפניהם, עוף השמים הולך את הקול לאוזניו, כי מתבקש הוא במסיבת אותם הצדיקים, ומיהר להמציא את עצמו למחיצתם.

"אולי תואיל לספר לנו" - ביקשו הצדיקים - **"מי אתה? מה מעשיך? ומנין מקור כוחך לעשות 'מופתים'?"** לאחר היסוסים מצידו, והפצרות מצידם, ניאות יודקה והחל לגולל את יריעת חייו המופלאה.

בעודי אברך צעיר - פתח יודקה וסיפר - לא הכרתי צורת אות ואפילו להפגלל לא ידעתי. בכפר נידח נולדתי, בור ועם הארץ גודלתי וכך נותרתי, גם אחרי שנישאתי ועברתי לגור בעיר. דבר אחר אשר ידעתי על בוריו עוד מימי נעורי, היה מקצוע החייטות ומכך מצאתי את פרנסתי בכבוד. בעיקר, מתפרנס הייתי מן העבודה שסיפק לי ה'פרץ' הגדול אשר התגורר בעיר מגורי, אשר מינני לחייט את כל בגדיו ובגדי בני משפחתו. היה זה לאחר שתפרתי בעבורו מלבוש בפעם הראשונה נשאה עבודתי חן לפניו, ומני אז לא אבה עוד למסור מלאכה לשום חייט אחר שבעולם, כי אם לי בלבדי.

יום אחד הזמיני הפרץ לטירתו, וסח לי כי מתכוון הוא לערוך בקרוב חגיגה גדולה בחצרו, בה ישתתפו מרעיו

"מה בצע כי תהרגני, אדוני הפריץ! הלא אם תשאירני בחיים, יהיה לך עוד סיכוי אולי אוכל אי פעם להחזיר לך את כספך!"

"לך לכל הרוחות!" - סינן הפריץ הזועם מבין שיניו, אף הוא המשיך וצווח כמטורף: **"צא! צא!"**

מחצרי! בל תהיך עוד לדרוך על סף טירתנו! - -

לא המתנתי להוראות נוספות... אספתי את עצמותי ונמלטתי מן המקום כל עוד בי נשמתי. עתה ידעתי לפחות כי לאחר שכילה בי את חמתו, שוב לא יתנכל לי ולבני משפחתי.

חזרתי לביתי, אולם מסתבר כי רגעי האימה מול הרובה הדרוך הכייעו את עצבי ונפלתי למשכב. גם לאחר שהחלמתי בגופי נותרתי מדוכדך ברוחי ושמחת החיים ניטלה ממני. נטשתי אפוא את ביתי ואת משפחתי ויצאתי לנוע על פני הארץ.

באחד הימים, הביאוני רגלי לזיניסקה, ונכנסתי לבית-מדרשו של הצדיק הקדוש הרבי רבי אלימלך. ביומי הראשון שם לאחר תפילת שחרית הוגש אל השולחן "תיקון", אשר כלל יין שרף ומיני תרגימא. ששתי על ההזדמנות אשר בכמותה טרם פגשתי במקום אחר, ומיהרתי להחיות את נפשי אשר עטופה היתה זה ימים אחדים ברעב, בימים הבאים נוכחתי לדעת כי הגשת התיקון מנהג קבוע הוא. גם בשבתות נערכו במקום סעודות לאורחים אשר הגיעו לשבות בצילו של הצדיק, ויכולתי להסב עמם אל השולחן באין מפריע. החלטתי אפוא כי אשהה במקום זה יותר מאשר שהייתי עד כה במקומות אחרים, שכן מזונותי מצויים לי כאן בשופי, מבלי שאזדקק לשולחנם של בעלי בתים.

חלפו שבועות ונוכחותי לא הפריעה לאיש. בהיותי מסוגר בתוך עצמי נדמיתי לכולם כעני תמהוני, ואיש לא הטרידני אפוא בשאלות לזהותי. גם בשעות בהם עורך היה הצדיק את שולחנו בבית המדרש יושב הייתי לי בדד בקרן זוית מרוחקת, מבלי להתעניין כלל בנעשה ובשמע סביב לשולחן. גם עם-אמצותי עמדה לי שלא אוכל להבין אפילו מילה אחד מדברי תורתו ומשיחותיו הקדושות, ואשר על כן לא מצאתי לי כל סיבה להדחק בין הקהל, אשר גמגמ בצמא כל מילה מדבריו.

שבת אחת, באמצע עריכת שולחנו הטהור של הצדיק, ביושבי בפניתי הקבועה, הרחק כמטחווי אוזן משמיעת דברי קודשו, נפתחו לפתע שתי אוזני ואשמע את קול הצדיק מדבר באוזני מילים ברורות ונהירות. וכה אמר:

"יהודי הזוכה לעמוד בתפילה לפני אביו שבשמים, צריך להוציא את תיבות התפילה מפיו מתון מתון, כאדם המונה אבנים טובות ומרגליות!"

יותר מכך לא שמעתי. אולם בהתבונני על הפלא המופלא שהתרחש עמי זה עתה, לא מצאתי את נפשי מרוב השתוממות ופליאה: האיך זה הגיעו בדיוק המילתי הללו לאוזני, כאשר על לי שבועות ארוכים שיושב אני מדי שבת בשבתו באותה הפינה, ומעולם לא הגיעה לאוזני אפילו מילה אחת מדברי הצדיק!?

לאחר הרבה מחשבה הגעתי למסקנה, כי ללא ספק היו הדברים הללו מכוונים דייקא אלי! מכאן ואילך קבלתי על עצמי להתחיל להתפלל כפי הוראת הצדיק.

כאשר החילותי להתפלל בקול רם מתון מתון כאדם המונה אבנים טובות ומרגליות, החלה, ידיעתי הרבה בעבריי, להגיע לאוזני באי בית המדרש. השיגות הגסות והמגוחכות, אשר יצאו מפי בדביקות ובאיטיות עוררו גיחוכים נרחבים מצד המתפללים, אשר לא יכלו להבליג מלחיך. הואיל וכך עברתי להתפלל בחדר צדדי בבית המדרש, והתייחדתי עם תפילתי ברוב שעות היום. שכן לרגל האיטיות הרבה בה בטאתי את התיבות, נתמשכה לי כל תפילה שעות ארוכות. אמנם ישראל רחמנים משהבחינו בכך, דאגו להותיר בעבורי את מנת היין השרף ומיני התרגימא והניחום בעבורי למשמרת עד אשר סיימתי את תפילתי.

כך, חלפו ירחים אחדים עד אשר הגיעו ובאו ימי הסליחות והרחמים. בימים אלו ארכו לי כמובן התפילות כהנה וכהנה, ועד אשר הצלחתי לבטא את כל התיבות שבסליחות ולסיים את התפילה כבר נטו צללי ערב. כך היה גם בשני הימים של ראש השנה; כל הקהל סיימו את תפילתם אחרי הצהרים, ואילו אני - אחרי רדת הלילה.

ביום הכיפורים לאחר שסיימו כל הקהל את תפילת הנעילה, התפללו ערבות והלכו לשבור את צומם, אחזתי אני עדיין לפני ולפנים באמצע התפילה. היהודים המעונים מיהרו לבתיהם, גם השמש נחפו לשבור את צומו, ומכיון שלא הבחין בי כלל, נעל את דלתות ההיכל והלך לשלום לדרכו.

כאשר סיימתי את תפילתי האיטית והמאומצת לאחר חצות לילה, הייתי קרוב לאפיסת כוחות. הצום והמאמץ שבתפילה חברו יחדו להתיש את

כוחותי. וכמעט שלא נפלתי תחת מתעלף. מיהרתי אפוא ושרכתי את רגלי בכוחותי האחרונים אל הפינה בה מונחת היתה תמיד מנת "התיקון" שנשתיירה בעבורי, ובטוח הייתי כי גם עתה אמצאנה שם במקומה - אך לא גם את המטעמת, אשר הוגשה לקהל במוצאי הצום שכחו הפעם לשניר למעני.

צנחתי אין אונים על ספסל שניצב בסמוך, וחשבתני לעצמי הנה הקיץ הקץ! אלא שאז לפתע פתאום הופיע לפני אדם עוטה לבנים, ואמר: **"אני הוא היהודי, אשר פדית מידי הפריץ שחפץ היה להמיתו! ידוע לי כל הסבל שנגרם לך עקב הצילוך אותי; עתה באתי אפוא לבשרך, כי מצבך הקשה הגיע לקיצו! מעתה ואילך, ישתפר מצבך, מזלך יתורום, וקרנך תעלה!"**

כאן פתח הלה וסיפר, כי לרגל העינויים הקשים שעבר תחת ידי הפריץ לא האריך ימים לאחר פדיונו, וכעבור חודשים אחדים השיב את נשמתו ליוצרה. ברם נשמתו לא מצאה מנוחה מפאת הסבל שנגרם לי עקב הצלתו. עתה משהוכרז בבית דין של מעלה כי הגיעו סבלותיו של יודקה החייט לקיצם, חש הוא וביקש רשות ללכת ולבשרני את הבשורה הטובה.

ועתה - סיים האיש את דברו בטרם נעלם - "זה לך האות: עוד מעט קט, וסעודה דשנה תובא לך הלום!" אך נעלמה דמותו של האיש ודלתות ההיכל נפתחו לרווחה. בפתח ניצב השמש, נרעש ונרגש ובידו על מגש סעודת מלכים דשנה כלולת כל טוב ומובחר.

לאחר שנטלתי לידי בירכתי ובצעתי על החלה ואכלתי קימעה, עד אשר שבה אלי רוחי ואורו עיני, פניתי אל השמש ושאלתי: "מה פשר הסעודה הזאת שהבאת הלום?"

סח לי השמש, כי יהודי קשיש עוטה לבנים הופיע במעונו, ונוף בו קשות על אשר הותירני נעול בבית המדרש מבלי יכולת לשבור את צומי. אף הוא ציווה עליו למהר ולהחיש לי שמה סעודה הגונה.

למחרת היום, הוזמנתי זו הפעם הראשונה מאז בואי לזיניסקה להיכנס למחיצתו של הרבי רבי אלימלך פנימה. הצדיק קדמני במאור פנים, ואמר: **"את חג הסוכות תעשה עמנו במחיצתנו, ומיד אחרי שמחת תורה ניפרד, ותיסע לשלום לביתך!"**

מאותו היום החל הצדיק לקרבני ולכבדני גם בבית המדרש, בפרהסיה ולעין כל. בראותם כי כן, החלו גם החסידים לקרבני ולכבדני, ונעשיתי לפתע כבירה חדשה.

במוצאי שמחת תורה, כאשר נכנסתי אל הקודש פנימה כדי להיפרד כמצוות הצדיק, הניח הצדיק את שתי ידיו על ראשי והחל לברכני. פתאום חשתי כאילו שערות ראשי בוערות באש. לאחר מכן החל כל ראשי לבעור. לאחר מכן - גופי. כך הבעיר הצדיק אש לווהטת ברמ"ח אברי ובשס"ה גידי. משחלפה הבערה, חשתי עצמי כאילו נופחה בי נשמה חדשה, ורוח אחרת היתה עמדי.

או אז, נענה הצדיק ואמר: **"בלכתך מפה, תכין לך הרבה שקים, וכבואך לביתך, עוד בטרם תיכנס אל תוכו, פנה לך אל הצרף, ותמצא עשבים רבים הגדלים שם. טול ומלא מהם את השקים שברשותך, והיה לך העשבים הללו לסגולות ולרפואות, לתת לכל חולה וסובל ולכל איש צר ומצוק!"**

וכך הווה! רק נכנסתי הביתה עם השקים, וכבר אחת השכנות מתדפקת על הדלת שואלת אם יש עמנו להציע לה רפואה לבעלה אשר חלה לפתע אנושות. הגשתי לה מלוא הקומץ מן העשבים שבשק, והוריתי לה לבשלם ולהשקות את בעלה החולה מן המים. לא ארכה השעה עד שקם החולה ממיטת חוליו, בריא אולם כאחד האדם.

מכאן ואילך, התפרסם שמי בכל העיר, ואט אט החל פורץ והולך גם בערים אחרות. מאותו היום ואילך לא חסרה לי ברוך השם פרנסה, שכן היהודים אשר נושעו על ידי סגולותיי ורפואותי, שילמו לי על כך בעין יפה ובנפש חפיצה.

נעשיתי יושב אוהל והנני עוסק כל היום בתורה ובתפילה. למאז הניח הרבי רבי אלימלך את ידו על ראשי, נפתח גם מוחי כפתחו של אולם והחילותי להבין בתורת ה' ובמצוותיו. כיום נחשב אני כבר לתלמיד חכם, ואילו הבריות טוענות שהנני גם "בעל מופת".

"ובכן" סיים יודקה החייט את סיפורו המופלא באוזני הצדיקים **"זהו סיפורי"**

לאחר ששמכו את ידיהם על כוחו של יודקה ועל סגולותיו, אשר בוודאי בהרעי קודש יסודתן, הפטירו זה לזה וקראו בהתפעלות: **"בוא וראה, כוחה של מסירות נפש יהודית!"**

רבי פייבל-אשרינו

בעיר טעפליק דר אַחד מאַנ"ש ושמו "רבי פייבל". הוא היה נראה יהודי פשוט, אך היה דבוק מאד בעבודת התפלה וההתבודדות ושמח תמיד. דרכו היה לקום לערוך את תקוון החצות בכל לילה ולילה בעת חצות, ולאחר שגמר את אמירת התקוון, לרוב שמחתו ששמח בזה שזכה לעמוד ולהתעורר בעת רצון כזה, היה שמח מאד ורוקד ומזמר לעצמו התיבות "אשרינו מה טוב חלקנו" וכו',

תושבי העיר היו מזלזלים בו ומכנים אותו: "פיינול - אשרינו", מנגד מוהרנ"ת (רבי נתן מברסלב) ראה את העבודת השם שלו והשמחה האמתית ששמח בהשם, והיה מאד מעריכו. בכל פעם שמוהרנ"ת היה בא לבקר בטעפליק, היה רבי פייבל בא לקראתו ומקבלו בשמחה רבה, פעם כשהגיע מוהרנ"ת לעיר ולא בא רבי פייבל לקראתו בין שאר אנ"ש שבאו לקבל פניו כנהוג, שאל מוהרנ"ת את אנ"ש היכן רבי פייבל? ועמדו כמתמיהים, כי לא הבינו תחלה למי מתכוון, עד שנענו מעצמם ואמרו: אה, כוונתכם בודאי על "פיינול-אשרינו"?! - הוא כבר נפטר והלך לעולמו!

באמרו זאת, הבחין מוהרנ"ת זכרונו-לברכה שמשום מה היה הוא ללעג בעיניהם, נענה ואמר: "ויבן אומר לכם, אפילו אם חס ושלום יענש רבי פייבל בענש של עולם התוהו אזי הענש שיענש הוא שרבי פייבל יקום שם בחצות הלילה ויערוך את התקוון, ולאחריה ירקוד ויזמר לעצמו אשרינו, ולאדם אחר יהיה עונש עולם התוהו כפי מעשיו שעשה בעולם הזה. (יש עונש של עולם התוהו והענש הוא: שהאדם לא יודע שהוא נפטר והוא כאלו ממשיך לחיות, רבי נתן רצה לעורר אותם על זה שזלזלו בו!! והוא אמר להם, אפילו אם היה נראה בעיניכם מוזר, אבל מה היו מעשיו!! הרי כל מעשיו היו עבודת השם ושמחה בהשם.) נו, נו, זאג איך איך זיין עולם התוהו וועט זיין אז ער וועט דארט אויפשטיין חצות און טאנצן אשרינו".

באותה תקופה גם כתב מוהרנ"ת מכתב לבנו שם חזק אותו שוודאי ראוי תמיד להתחזק. וכך כותב: "ובודאי רבי פיינול צדק בדבריו בהתפארו אשרינו בכל פעם, וגם עתה אנו צריכין להחיות עצמנו בזה".

ספורי חסידי ברסלב

הטעימיני טעם סוכה

ליל יום טוב של חג הסוכות

בעת הסעודה אמר ר' נחמן מטולטשין

כעת לאחר שהתייגעתי משך כל היום בבניית הסוכה טועמים טעם אחר בקדושת הסוכה

נענה מוהרנ"ת ואמר:

אולם זאת לא ניסת עדיין, לצעוק כל היום "רבנו של עולם הטעימיני טעם סוכה".

וכי איזה טעם היית טועם אחר כך בקדושת סוכה

יקון של אולם הטעימיני טעם סוכה.

ועתה בחגך

- המשך דברי מורינו הרב שליט"א -

אתה צריך ישועה
לאשתך, ישועה
לעצמך, ברכות
תתפלל, תבקש.

כתוב בלקוטי
מורה"ן שצריך
לפנס בקומת
השמחה בכל רמ"ח
איברים ושס"ה
גידים, יש עבודה
שלמה, זה העמק

של לקוטי מורה"ן, העמק הפשוט, העמק האמתי,

להרקיז את כל האיברים, להקפיץ, שהראש ירקוד, והגידים
ירקדו, שלא ישאר אבר אחד שלא יפנס בקומת השמחה.

הרבי אומר בתורה קע"ח רק בשעת הרקוד אפשר להרגיש את הצער
של העברות ולהתנדות. ■

תרקוד, תשיר, תראה שהכל ימתק, תצא מכל הבעיות שלך, תצא
מכל השאלות שלך, וזה יביא לך את כל הישועות.

להבין את זה בעמק לא סתם "צו יוצא זיין" (לצאת ידי חובה),
ממש את זה, את העצות הפשוטות שכתוב ברמב"ם.

הרבי אומר שהוא הולך בדרך שפלו ישן שפלו חדש, להבין את זה
בעמק, כל העצות נמצאים ברמב"ם, בשלחן ערוך, בגמרות,
במדרשים, בזוהרים.

רק האדם הוא חכם בעיניו ללמוד הוא עוד מוכן, אבל להתפלל תפלות
ארכות בטח לא, ורקודים זה בכלל. כל החשובים יושבים ככה בקבוע
ומסתפקים על הרקודים, אף אחד לא מנסה לרקוד.

והרמב"ם אומר: "וכל החולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות
אלו פשוט הוא חטא".

הוא חטא וגם שוטה, נותנים לך יהלומים, נותנים לך מרגליות ואתה
אומר לא זה זכוכיות. פשוט שוטה נותנים לך את כל ההשפעות, את
כל הברכות, את כל הישועות.

סיפור לחג – הגנב שהפך לבעל חסד וצדקה

הגנב היה המום. הוא ציפה כי הבחור הצעיר יתפוס אותו, ילקח אותו
נמרצות ויכריחו להשיב את הטבעת לאשתו של הרב בבושה וחרפה.

מבולבל ונדהם ממה שאמר לו משה לייב, אמר הגנב, "אם הרבי הוא אדם
כזה, אני לא רוצה לקחת שום דבר מרכושו. אחזיר את הטבעת".

משה לייב הביט בו מהורהר ואמר, "אני חושב שאתה טועה. מן הזמן
הקצר שאני מכיר אותך, למדתי שכל מלה
שאומר הרבי, יש לה משמעות והוא אומר אותה
בכנות גמורה".

משה לייב הסביר שהרבי לא אמר את המלים
הללו כדי לשכנע את הגנב לתת את הטבעת
חזרה. הרב התכוון לכל מלה שאמר. הוא לא
יקבל את הטבעת חזרה – זו מתנה השייכת כעת
לגנב.

"שמע ליי", אמר משה לייב, "קח את הטבעת,
אבל אל תמכור אותה בפחות מ-100 מטבעות
זהב. בכסף שתקבל, קנה תכשיטים לכולת
יתומות".

"ואז הרב ישמח", חתם את דבריו.

דבריו של משה לייב חדרו היישר ללבו של הגנב.
הוא הקשיב לעצתו של הנער וקנה תכשיטים
לכולת יתומות.

גנב העיר היה אדם אומלל שהיה לו קל יותר
לגנוב מאחרים מאשר להשיג עבודה כדי לפרנס
את משפחתו. הוא מעולם לא למד מה ערכו של
הכסף, כי אף פעם לא הרוויח אותו בעבודתו.

אך כאשר נתן את הצדקה בפעם הראשונה בחייו,
חוה הגנב סיפוק עצום. הוא תהה כיצד הוא
יחוש אם ירוויח משכורת רגילה, יתקיים
באמצעות כספו שלו ואף יעניק לצדקה דרך קבע.

גנב העיר למד את הלקח. מן אותו היום ואילך
הוא עמל ללמוד מקצוע ועבד קשה לפרנסתו. אך
הדבר שגרם לו הנאה רבה ביותר הייתה לתת
מכספו שהרוויח בעמל לצדקה, ולפתוח את דלת ביתו לרעבים.

באשר למשה לייב, לא זו בלבד שגדל בתורה ולבו היה חם ופתוח כשל
חסיד אמיתי, אך השיעור רב העוצמה שלמד באותו יום נחרת בלבו לכל
ימי חייו.

אחרית דבר: הרב משה לייב מסוסוב הפך לימים למורה ולרב בזכות
עצמו, שנודע במיוחד בזכות מאמציו לפדות אסירים יהודים מכלאם בכל
רחבי מזרח אירופה. הוא מייסד שושלת סוסוב ששמה נודע לתהילה. ■

יעקב תמיד התקשה להתפרנס, ופעמים רבות מאוד נאלץ לעקור עם
אשתו ועם בנו הצעיר למקום אחר, עד שלבסוף התיישב בעיירה
האוקראינית הקטנה סוסוב. מזלו לא האיר לו פנים גם שם, וזמן קצר
לאחר שעבר לשם חלה באורח טרגי והלך לעולמו.

משה לייב, בנו הצעיר, שקופח בבת אחת מן האפשרות לילדות שלוהה
ולהשכלה ראויה, מעולם לא הפסיק לחלום על
היום שבו יוכל להתמסר ללימודיו. במקום זאת,
הוא נאלץ לעבוד כדי לפרנס את עצמו ואת אמו.

יום אחד השיגה אמו סכום כסף עצום שאיפשר
לו להפסיק לעבוד – אך לא היה איש בעיירה
שיוכל ללמוד, בחור חסר השכלה, את עיקרי
התורה. לכן, ברשות אמו, עזב משה לייב את
העיירה.

מסעותיו הביאוהו לניקולסבורג שם הוקמה
ישיבה גדולה. אך משה לייב לא ידע איך ללמוד
והיכן להתחיל. יהיה צורך באדם מיוחד שיוכל
לעזור לו.

ביתו של הרב הראשי של ניקולסבורג, הרב
שמואל הרוביץ (1726–1778), הודיע בכינויו "רבי
שמעלקי מניקולסבורג", היה פתוח תמיד.
אורחים רבים היו נכנסים אליו מדי יום, והרב
ואשתו נהגו לברכם לשלום ולסיעע להם
בצרכיהם, יהא זה בעצה טובה או במעט מזון.

משה לייב הצעיר מצא את דרכו לשם שם קידמו
את פניו בברכה ונהגו בו כאילו היה בנם. הוא
הצטרף לישיבה של הרב והפך לנער טיפוחיו. הוא
הוסיף לחיות באושר עם משפחת הרוביץ ונטל
חלק בפעילויותיהם ועזר להם בעבודות שונות.

יום אחד הסירה אשת הרב את טבעתה כדי
שתוכל ליטול ידיים טרם אכילת הלחם. בעודה
נוטלת ידיה גנב ונוכל ידוע שהיה במקום חטף
את הטבעת וברח. כיוון שההלכה אוסרת לדבר
לאחר נטילת ידיים בטרם נגישה מן הלחם,
הצליח הגנב להימלט. ברגע שנגסה מן הלחם היא החלה לצווח "הגנב
ברח עם טבעתי! היא שווה 100 מטבעות כסף!"

בראותו את מצוקת אשתו אמר הרב למשה לייב: "רוץ מהר אחרי האיש.
כשתתפוס אותו, אמור לו שהטבעת היא מתנה עבורו אך היא שווה לא
פחות מ-100 מטבעות כסף".

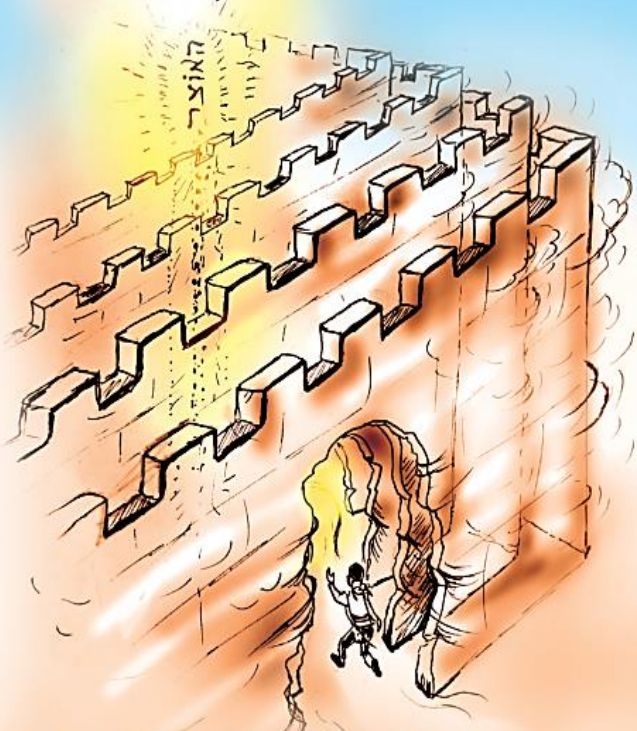
משה לייב ציית למורו האהוב ואף רץ אחרי הגנב. הוא ידע כי משימתו
היא אך ורק להעביר את המסר מאת הרב. רגליו הצעירות השיגו את
צעדי הגנב ותוך זמן קצר תפס אותו ואמר לו את מה שאמר הרב.

מצבת רבי שמואל שמלקי מניקולסבורג

חשלי-מוהר"ן

אורזיק

דע, שְׁלַכְל אַחַד אֵין לוֹ מְנִיעוֹת רַק כְּפִי כָחוּ,
כְּפִי מַה שְׂיִכּוֹל לְשֵׂאת וּלְעַמֵּד בְּהֵם אִם יִרְצֶה.
וּבְאַמַּת אֵין שׁוּם מְנִיעָה!

ומעין זה מה שמספרים בשם הבעש"ט זצ"ל:

מְשַׁל, שְׁמַלְךָ אַחַד הַיַּחַד אֹצֵר גָּדוֹל בְּמָקוֹם אַחַד, וְסִבֵּב
בְּאַחִיזַת עֵינַיִם כְּמָה וְכְמָה חוֹמוֹת סְבִיב הָאֹצֵר וְכִשְׁבָּאוּ
בְּנֵי אָדָם לְאֵלוֹ הַחוֹמוֹת, נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם חוֹמוֹת מְשַׁל,
וְקִשָּׁה לְשִׁבְרָם. וְקִצְתָם תָּזְרוּ תִּכְף, וְקִצְתָם שִׁבְרוּ חוֹמָה
אַחַת וּבָאוּ אֶל הַשְּׂנִיָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁבְרָהּ, וְקִצְתָם שִׁבְרוּ
יֹתֵר וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁבְרָהּ הַנְּשָׂאָרִים, עַד שֶׁבָּא הַבֶּן מֵלֶךְ, וְאָמַר:
אֵינִי יוֹדֵעַ, שְׁכָל הַחוֹמוֹת הֵם רַק בְּאַחִיזַת עֵינַיִם, וּבְאַמַּת
אֵין שׁוּם חוֹמָה כְּלָל, וְהֵלֶךְ לְבִטַח עַד שֶׁעָבַר עַל כָּלֵם.

ומזה יבין המשכיל הנמשל מאליו על כל המניעות
וההסתוות ופתויים, שהם בחינת חומות, שיש על אוצר
של יראת שמים, שבאמת אינם כלום. והעקר לב חזק
ואמיץ, ואז אין לו שום מניעה...

(ליקוטי מוהר"ן תורה מ"ו תנינא)

עבודות והלכות על הציונה

כיבוד אב ואם

אי שם בארה"ב היה מחנך בישיבה בעיר קטנה שזכה להולדת בן אחרי שנים רבות. התינוק היה בריא, אך נולד במשקל נמוך ולכן היה צורך להשאירו בבית-החולים במשך שבועות ארוכים. כאשר הגיעה לבסוף השעה להשתחרר מבית-החולים, ביקשו ההורים להעניק לאחיות מתנה. אבי התינוק למד בשעתו בישיבה בפילדלפיה, ולכן התקשר אל הגאון ר' אליהו שוויי זצ"ל, הסביר לו את המצב ושאלו במה יוכל להכיר טובה למיילדות. הרב שוויי אמר לו שלא יקנה דבר.

האב היה המום לשמע התשובה. הוא הרי רחש הכרת תודה עצומה לצוות הרפואי של בית-החולים!

אמר לו ר' אליה לפתוח את חומש שמות ולבדוק מה אומרת התורה על המיילדות שפרה ופועה (יוכבד ומרים) שטיפלו בתינוקות שנולדו לבני ישראל במצרים. אומר הפסוק (שמות א, כ): "וייטב אלוקים למיילדות... ויעצמו מאוד". הדבר הגדול ביותר שהשם יכול היה לעשות עבור המיילדות היה לדאוג לכך שהילדים יגדלו חזקים ובריאים.

ר' אליה הציע להורים, במקום לקנות מתנה לאחיות, לבקר בבית-החולים יחד עם בנו בכל שנה ביום הולדתו. כך יוכלו הרופאים והאחיות לראות כיצד הילד שהם עזרו לו, גדל ומתחזק. וכך עשה האב. במשך שבע השנים הראשונות לחיי בנו, הגיע לביקור בבית-החולים מדי שנה. כאשר הפכו הביקורים לקשים מדי, הפסיק. אך כאשר מלאו לבנו שלוש-עשרה שנה, החליט האב לקחתו לביקור נוסף, וטרח להגיע לבית-החולים המרוחק יחד עם בנו, ולהציג בפני הצוות הרפואי.

זמן קצר לאחר-מכן, קיבל מכתב מאחת האחיות הנוכריות: "ראב"י יקר, כותבת לך אחות ביחידה לטיפול בתינוקות בסיכון גבוה, בבית-החולים כפי שידוע לך היטב, בנך נולד אצלנו לפני שנים רבות. באותה תקופה לא הועסקתי בבית-החולים, אך כאשר הצטרפתי לצוות, במהלך סיור ההיכרות שנערך לי, סיפרו לי עליכם, וכיצד היית מגיע לביקור יחד עם בנך, מדי שנה בשנה. למרות שלא היית בין האחיות שטיפלו בו, ברצוני לומר לך עד כמה אנו מעריכות את מאמציק ועד כמה נכונים דבריך. ממתקים ופרחים כביטוי לרגש הם דבר נחמד, אך מה שאתה ומשפחתך עושים, עוזר לנו ונותן לנו כוח לעבור ימים קשים."

'תודה' אמיתית וכנה, שנאמרה בחכמה. זו התודה האמיתית, שהאחיות ביקשו לשמוע.

זו 'תודה', עם שכל.

כמה חשוב להודות להורינו שדואגים לנו כל כך הרבה, והדרך הטובה ביותר בה נוכל להכיר להם טובה, היא בהתנהגות שלנו אליהם. כשמדברים לאבא ואמא בכבוד ובדרך ארץ, שומעים בקולם, זוהי ה'תודה' הגדולה והחשובה ביותר.

שימו לב: אפשר גם לתרום בקו 'ילדי הצדיק' 025825824 שלוחה 2

ארבע אפשרויות לתרום ל'ילדי הצדיק'

לידי המשגיח

הרב נפתלי ביק הי"ו
052.715.6621

בנדרים פלוס

כתבו בחיפוש:
'ילדי הצדיק'

בהוראת קבע

קוד מוסד 27397
על שם
"ילדי הצדיק"

בהעברה בנקאית

בנק מרכנתיל 17
סניף 621
חשבון 099930
על שם "ילדי הצדיק"

החשק יע
בהדר העתיד

